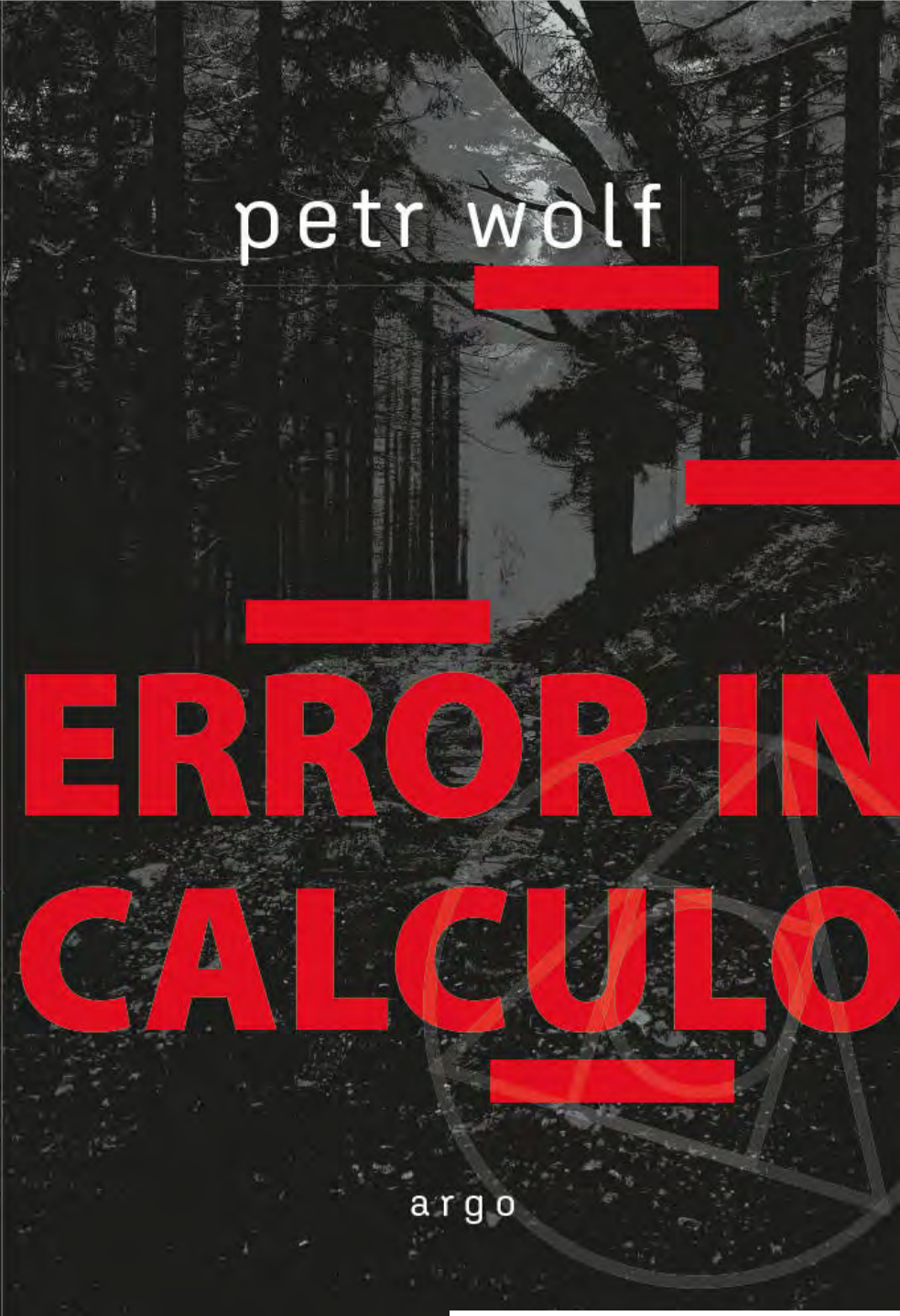
petr wolf
ERROR IN CALCULO
argo

argo

Prchej lesem dál
a cestu tmou si klesť,
někdo temný na tvá záda
jako by chtěl vlézt
v trní oči laní, výše zraky sov,
vzadu zeje jeho oko, jako černý nov

A on je stále blíž,
a už po tobě chmát,
jeho blízkost ovane tě,
jak potoční chlad,
Snad je trochu rys,
co nosí v hlavě výra,
která hledí temným okem,
co se nezavírá.

(Tomáš Kočko – Běs)

Petr Wolf

ERROR IN CALCULO

Sudetské landscape postapo

ARGO, 2025
All rights reserved
Copyright © Petr Wolf, 2025
petrwolf.ulf@gmail.com
Cover photo © Kateřina Fárková, 2025

ISBN 978-80-257-4826-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-4924-1 (e-kniha)

Kačce a Johance

Obsah

PROLOG **13**
Začátek léta druhého roku, kdesi v Zóně **13**

ČERNÁ: OTEVÍRÁNÍ BRAN 17
Dole – Kámen a tma (pátek 22. 10., rok první, dopoledne, 22. patro dolu Rožná) **17**
Nahoře – Kafe, KitKat a střeva na svodidlech (pátek 22. 10., rok první, podvečer, Kořenov) **22**
Geonaut (sobota 23. 10., rok první, odpoledne, někde pod Vysočinou) **30**
Ovce a utržená ruka (sobota 23. 10., rok první, Kořenov – Příchovice) **34**
Vlhký sen sira Attenborougha (sobota 23. 10., rok první, pozdě večer – možná v noci, někde pod Vysočinou) **38**
Noční lovec (sobota 23. 10., rok první, pozdě večer, Kořenov – Příchovice) **45**
Cesta (neděle 24. 10., rok první, na cestě) **51**
Kafe na konci světa (neděle 24. 10., rok první, ráno, Liberec) **63**
V lese (neděle až úterý 24.–26. 10., rok první, Český ráj) **75**
Tvůj sen o budoucnosti je plán nákupu (pondělí až středa 25.–27. 10., rok první, všude možně) **83**
Útěk z Ráje (26.–27. října, rok první, Český ráj) **95**
Vyhlídka do tmy (středa 27. 10., rok první, Liberec a okolí) **107**
Poslední signál (mimořádné zpravodajství České televize) **121**

BÍLÁ: TICHO 127
Winter is coming (konec listopadu, rok první, Krušné hory) **128**
Erebus a pak i Terror (listopad, rok první, Zóna) **134**
Bubáci a miny (začátek prosince, rok první, Krušné hory) **145**
Achilles a želva (polovina prosince, rok první, Zóna) **154**
Per aspera ad astra (prosinec, rok první, Krušné hory) **164**
Asimilace (prosinec, rok první, Příchovice) **169**
Pojídač mrtvých (leden, rok druhý, Krušné hory) **175**
Mráz a Moucha (začátek ledna, rok druhý, Jizerské hory) **182**
V chodbách pod horou (únor, rok druhý, Krušné hory) **191**
Palcát a černá labuť (únor, rok druhý, Jizerské hory) **199**
Sněhulák (únor, Krušné hory, rok druhý) **209**
Enter Sandman **217**

ŽLUTÁ: ĎÁBLOVA ZAHRADA 231
Pod horami (polovina března, rok druhý, Krkonoše) **232**
Klavír v lese (začátek března, rok druhý, Krušné hory) **239**
Tyčinky a kočičí žrádlo (konec března, centrální Krkonoše) **241**
Pracovní úraz (konec března, Krušné hory) **252**
Krkonoše! (konec března, centrální Krkonoše) **262**
V lebce mech a v kostech hnízda (konec března, Kraslice) **272**
Růžová a modrá pilulka (začátek dubna, Liberec) **276**
Když se ztrácejí medvědi (začátek dubna, Krušné hory) **283**
Lovci a kořist (začátek léta, cestou do Frýdlantského výběžku) **287**
Stříbrokožec (začátek léta, Krušné hory) **292**
Dva kostely, dvě ženy (léto u Frýdlantu) **296**

ČERVENÁ: UROBOROS 311
Na hřebenech (Krušné hory) **312**
Cesta tam a zase zpátky (konec léta, rok druhý, hranice Polska s Německem) **324**
Into the labyrinth (bezčasí v severovýchodních Čechách) **338**
Jdi a dívej se (konec léta, Liberec) **345**
Poutník s lehkým srdcem (konec léta, cestou do Liberce) **350**
Potřetí a naposledy (začátek podzimu, Jizerské hory) **356**
Růže pro Algernon (Krušné hory) **364**
Rudé slunce (konec října, Ještěd, Jizerské hory) **367**
Čas (Jizerské hory, mezi říjny roku dva a jedna) **376**

PROLOG

„Haec est totius fortitudinis fortitudo fortis, quia vincet omnem rem subtilem, omnemque solidam penetrabit.“* (*Tabula Smaragdina, in Chrysogonus Polydorus, Norimberk 1541*)

Začátek léta druhého roku, kdesi v Zóně

Zima byla nekonečná jako humanitární pomoc Africe. Když konečně odešla, krajinou problesklo kratičké jaro utopené v krvi. Slzy mladých vdov spláchly zbytky sněhu do příkopů ke zbytkům… *drahých zesnulých.* Potom následovala exploze horkého léta.

V jeho samém začátku leželi u vyhaslého ohně dva špinaví muži. Jeden z nich už nespal, když si poprvé všiml, že les kolem nich oněměl. Jako už tolikrát, vzbudil ho jen neurčitý pocit.

Nebyli tu sami.

V mezilidských vztazích možná nebyl ta nejostřejší tužka v penále, ale měl vrozený cit pro chvění nitek a motouzů, které drží vesmír pohromadě. Ostatně vesmír je čtrnáct miliard let stará rachotina. Pochybně sdrátovaná a všelijak pospravovaná. Blbě svítí, netopí a řidič je poslední dobou permanentně nalitý notorik, který profackoval Newtona i Descarta předtím, než se poblitý sesypal v temném průjezdu.

Na východě už bledla obloha nad korunami stromů, ale pod nimi dál zůstávala tma plná otazníků a všetečných očí. Vzadu za lebeční

* Tu sídlí síla, ze všech sil nejmocnější, která překoná každou jemnou věc a pronikne každou věc pevnou.

kostí ho možná něco varovalo, ale ne dost silně na to, aby se hned probral.

A tak bez dechu ležel na zádech a třeštil oči do černoty. Vlevo jenom matně tušil stín nevelké skalky. Mechem obrostlý balvan odhozený dávným ledovcem jen několik metrů od jejich tábořiště. Jeho obrys si pamatoval ze včerejšího večera, kdy se od něj odráželo světlo jejich skromného ohně. Mlčky si v něm upekli poloshnilé brambory, zapomenuté přes zimu v řádku na kraji opuštěného pole. Potom zalehli.

Ve chvíli, kdy mu nápadné ticho začínalo nahánět strach, zaslechl za skalkou tlumené zapraskání větvičky drcené tlapou opatrného tvora. Sotva slyšitelné křupnutí, o kterém si nebyl za vteřinu jistý, jestli ho vůbec slyšel.

Kromě toho zapraskání bylo v lese naprosté ticho. Nebyly slyšet ani myšice, plši a norníci rudí, jak šmejdí ve spadaném listí v závodě o poslední loňský žalud. Neozvalo se ani občasné zapípání rozespalého ptáka. Zvuky, které náleží k noci v lese stejně jako jehličí s popelem v čaji a mravenci pod trikem, zmizely.

A právě. To ticho byla jejich hymna, jejich čestná salva, cri de guerre i značkování si teritoria v jednom. Dokázali donutit les, aby ztichl, a tím tichem dali najevo, kdo teď vládne ve tmě.

Vzápětí šeptem budil svého společníka, horečně se soukal ze spacáku a přijímal první z mnoha předsevzetí dnešního dne. Už nikdy, opravdu nikdy nepůjde spát bez bot.

Za další dvě nebo tři desítky vteřin běželi tmavým lesem, vráželi do stromů a zapichovali si větve do předloktí, kterými si chránili oči. Při nárazech do hrubé kůry neviditelných kmenů si rozedírali dávno strupaté lokty do krve, zatímco ostružiní se jim motalo pod nohama a vztekle škrábalo kotníky. Oba věděli, o co jde, ostatně věděli to i ti druzí za nimi. Byla to jedna z nejstarších her světa.

Hra na lovce a kořist.

V mírném svahu pod větvemi smrků přišlo píchání v boku a s ním i druhé předsevzetí.

Vždycky s sebou musí mít alespoň základní věci. Kulhavě doběhl na vrchol svahu a zaregistroval záblesky světla vzadu za nimi i rozervané cáry barevných mraků přes úplněk měsíce. Hned potom hladové kousnutí bolesti v kotníku i výčet všeho, co nechal za sebou.

Spacák a batoh, plachta, nůž. Fotka mrtvé ženy i nezřetelná představa nenarozeného dítěte. Poloautomatický Heckler & Koch, jeho pojistka bezbolestného konce. V kapse kalhot měl jenom svůj zavírací nůž. Odrbané černé Ontario s odřenou střenkou pod klipsem.

Za jeho zády se ozvalo další zapraskání, chtivý horký dech a kratičké zaskřípání drápů na kameni. Jindy by to mohl být zvuk dvou větví, jak se o sebe třou ve větru a trhají černé sukno nočního ticha. Ale ne dnes.

Nádech. Otočka na dalším nevýrazném hřbetu, bolest v naraženém koleni, rychlý pohled na kamaráda před ním, a marná snaha chytit druhý dech.

Ani na chvíli nezapochyboval o tom, že se lovci skvěle baví a užívají si každou sekundu štvanice. Naháněli je s ladnou samozřejmostí zkušených predátorů z obou stran. Pěkně do kleští. Všechen kyslík, který do sebe dokázal dostat, spotřebovávaly svaly a před očima mu tančila rudá kola. Byla to jenom otázka času.

Bojoval o život spíš už jen ze zvyku než z přesvědčení. Všechno, co kdy chtěl říct, už řekl a všichni, na kterých mu záleželo, byli pryč.

Bleskově se sehnul pod nízkou větví břízy, která po něm chamtivě natáhla svůj bledý pařát. Vzápětí klopýtl o zlomyslný pařez, který pro svou nezastavitelnou hnilobu nenáviděl celý svět. Střihl pohledem po Michalovi a snažil se nevnímat zvuky silného těla, které se prodíralo mlázím kdesi vzadu za jeho pravým ramenem.

Až se z toho dostane, pořídí si psa. *Třetí předsevzetí.* A už nebude cestovat bez koně. *Čtvrté*. Solomonka se mu smekla po mokré ostřici, vlevo se zle zakývaly větve, vybral smyk a pak uviděl Michalova záda. A znovu byl Michal o kus dál.

Nestačím mu, uvědomil si s náhlým klidem.

Běželi po vrstevnici, vpravo louka, vlevo zarostlý svah, v krku pak krev. Krev, která se už nechce vejít do tepen a od které mu ti vzadu rádi pomohou. Chuť železa na patře okořeněná bolestí pod žebry.

Vpravo zaslechl šelest ve vysoké trávě a koutkem oka zahlédl kývání vrbovek a divizen. Vlevo se ozval lomoz větví. *Další předsevzetí už nestihnu*, uvědomil si s klidem a úlevou. *Bude to rychlé*, zadoufal, i když věděl, že jejich pronásledovatelé bývají hraví. Michal ve starém vojenském svetru se mu i přes svůj handicap vzdaloval

a mizel v šeru a ranní mlze. Věkový rozdíl, který většinou ani nevnímáš, ale v pravý čas ti nafackuje.

Louka vpravo končila hromadou balvanů, z jedné strany nasvícenou slábnoucím měsícem a z druhé novým dnem. Stín, který po ní stoupal, se postupně měnil v siluetu vlka. Před očima se mu objevila představa upřených vlčích očí. V náhlém a nesmyslném hnutí mysli za nimi zahnul.

Dolů a doprava, i když věděl, že vběhne tomu Hladovému přímo do rány. Obrovské silné tělo mu prolétlo těsně za zády, když bestii překvapivě zkřížil cestu. Jenom vrbovky se zakývaly a zaslechl, jak mohutné tlapy rvou drny, když se tvor snažil zastavit a otočit se.

Podíval se k siluetě vlka na skále, když vtom ztratil půdu pod nohama. Jak padal, nakláněl se stále víc dopředu. Na zlomek vteřiny mu bleskla v hlavě představa bezedné králičí nory. Vzápětí mu před očima vyrostl kámen, ke kterému neodvratně směřoval čelem. Poctivý granit jizerského plutonu, už od prvohor natěšený komukoliv rozrazit lebku.

Purpurová tma přešla ve světlo plamenů za víčky. Všechny tvary a barvy ohně se slily v jeden nekonečný a nedělitelný moment.

Až spatříš všechny podoby plamene, doputuješ na počátek času.

Separabis terram ab igne, subtile ab spisso, suaviter, magno cum ingenio.*

* Oddělíš zemi od ohně, jemné od hrubého, opatrně a nanejvýš moudře.

ČERNÁ: OTEVÍRÁNÍ BRAN

„Verum, sine mendacio, certum et verissimum: Quod est inferius est sicut quod est superius, et quod est superius est sicut quod est inferius, ad perpetranda miracula rei unius.“*

Dole – Kámen a tma
(pátek 22. 10., rok první, dopoledne, 22. patro dolu Rožná)

Michal Bok se zhluboka nadechl chladného vzduchu, promnul si koutky očí a vyšel z výtahu šachty R3 na dvacátém druhém podzemním patře uranového dolu Rožná.

Druhým rokem pracoval pro těžařskou firmu, která získala zakázku na útlum zavřeného dolu. Táhlo mu na třicet, ale díky dlouhým tmavým vlasům a štíhlé postavě vypadal mladší. Na mámu si nepamatoval, stihla umřít ještě před jeho první vzpomínkou. Aby radostí nebylo málo, ve třinácti přišel o tátu. To už bolelo. Důlní neštěstí na dole Paskov, další k uzoufání banální příběh z Ostravska. Před péčí úřadů ho zachránili děda s babičkou.

Vyrostl z něho hloubavý typ se sklony ke snění. Ostatně jednou o něm opilý kamarád prohlásil, že je jako hrdina z Trainspottingu, který místo háčka jede v kefíru.

Odjakživa měl oči otevřené ke krajině. Ale nezůstala už žádná neprošlapaná místa k objevení a bezručovské výplazy časem ztratily své

* Jest pravdivé, jest jisté, jest skutečné, že to, co jest dole, jest jako to, co jest nahoře, a to, co jest nahoře, jest jako to, co jest dole, aby dokonány byly divy jediné věci.